

บทที่ 8

การคุ้มกันกับการสะสมทุนและการลงทุนต่างประเทศ

วัตถุประสงค์

1. ให้ทราบผลของการคุ้มกันที่มีต่อการออมและการลงทุน
2. ให้ทราบผลของการคุ้มกันที่มีต่อสินค้าทุน การลงทุน และการจ้างงาน
3. ให้ทราบผลของการคุ้มกันที่มีต่อเงินทุนไหลเข้าต่างประเทศ
4. ให้ทราบผลของการลงทุนต่างประเทศที่มีต่อนโยบายการคุ้มกันที่เหมาะสม
5. ให้ทราบโครงสร้างของภาษีการลงทุนต่างประเทศที่เหมาะสม
6. ให้ทราบลักษณะของบริษัทระหว่างประเทศ

1. การคุ้มกันกับการออมและการลงทุน

ในหัวข้อที่ 1 และ 2 นี้เราสมมติว่าระบบเศรษฐกิจมีดุลยภาพภายในและภายนอก นอกจากนั้นไม่มีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศ

1.1 การคุ้มกันมีผลต่อการออมและการลงทุนโดยผ่านผลของรายได้ที่แท้จริง การคุ้มกันอาจทำให้การออม การลงทุน และอัตราของการสะสมทุนเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้อธิบายในรายละเอียดได้ดังนี้

ถ้าการออมของประเทศขึ้นอยู่กับรายได้ที่แท้จริงทั้งหมด และไม่ขึ้นอยู่กับการกระจายรายได้หรือราคาเปรียบเทียบ และถ้าความโน้มเอียงเพิ่มในการออมเป็นบวก การเพิ่มขึ้นของรายได้ที่แท้จริงจะทำให้การออมเพิ่มขึ้น ถ้ารายได้ที่แท้จริงลดลงการออมก็จะลดลงด้วยความสัมพันธ์ของรายได้ที่แท้จริงและการออมมีลักษณะดังนี้คือ $S = f(y)$ โดย S คือการออม y คือรายได้ที่แท้จริง เส้นการออมจะมี slope ทอดขึ้น

ถ้าระบบเศรษฐกิจไม่มีการบิดเบือนภายในประเทศ และเป็นประเทศเล็ก การค้ำกันจะทำให้รายได้ที่แท้จริงลดลง ในกรณีนี้การออมก็จะลดลงด้วย ในทางตรงข้ามถ้าประเทศที่พิจารณาคือประเทศใหญ่ การค้ำกันจะทำให้อัตราการค้ำของประเทศนั้นดีขึ้น รายได้ที่แท้จริงอาจจะเพิ่มขึ้น และบางส่วนของผลประโยชน์จากรายได้ที่แท้จริงจะถูกเก็บออมไว้

ถ้าการลงทุนถูกกำหนดโดยการออมที่ตั้งใจ (intended saving) ตามเงื่อนไขของดุลยภาพของรายได้ อัตราดอกเบี้ยก็ควรที่จะมีการปรับเพื่อให้ดึงดูดเงินออมที่มีอยู่ และการออมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอัตราดอกเบี้ย ฉะนั้นเมื่อรายได้ที่แท้จริงเพิ่มขึ้น ทำให้การออมเพิ่มขึ้น ซึ่งก็จะทำให้การลงทุนเพิ่มขึ้นด้วย ในทางตรงข้ามถ้ารายได้ที่แท้จริงลดลง การลงทุนก็จะลดลงด้วย ถ้าการค้ำกันทำให้เกิดต้นทุนของการบิดเบือน ก็จะทำให้รายได้ที่แท้จริงลดลง และจะทำให้การลงทุนลดลงด้วย

การเปลี่ยนแปลงการลงทุนจะทำให้อัตราการสะสมทุนเปลี่ยนแปลง ซึ่งพิจารณาได้จากความสัมพันธ์ดังนี้

$$k = \frac{I \cdot Y}{Y \cdot K}$$

โดย k คืออัตราการสะสมทุน I คือการลงทุนสุทธิ K คือทุนที่สะสม ณ. เวลาใดเวลาหนึ่ง และ Y คือรายได้ที่แท้จริง

จากสมการดังกล่าว I/Y คือความโน้มเอียงในการลงทุน ซึ่งเท่ากับความโน้มเอียงในการออม และถูกกำหนดคงที่ ฉะนั้น ณ. เวลาใดเวลาหนึ่ง I/Y ก็คือ K และ k จะเท่ากับ Y นั้นหมายความว่าถ้ารายได้ที่แท้จริงลดลง อัตราการสะสมทุนก็จะลดลงด้วย หรืออีกวิธีหนึ่งเราไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงความโน้มเอียงในการลงทุนและการออม แต่เราสามารถชี้ให้เห็นรายได้ที่แท้จริงลดลง จะทำให้การลงทุนลดลง และต้องทำให้ I/K ลดลงด้วย ซึ่งจะทำให้อัตราการสะสมทุนลดลง ผลสุดท้ายอัตราการสะสมทุนลดลงจะทำให้อัตราเพิ่มของรายได้ที่แท้จริงและรายได้ที่แท้จริงต่อหัวลดลง ฉะนั้นนโยบายการค้ำกันใดที่ทำให้รายได้ที่แท้จริงลดลงก็จะทำให้อัตราเพิ่มของรายได้ที่แท้จริงลดลงด้วย ดังตัวอย่างเช่น ถ้าการค้ำกันทำให้รายได้ที่แท้จริงลดลง 10% และถ้าความโน้มเอียงในการลงทุนคงที่ อัตราการสะสมทุนจะลดลง 10% คือลดจาก 4% เป็น 3.6% อัตราเพิ่มของรายได้ที่แท้จริงอาจจะลดลงน้อยกว่า 10% เพราะอัตราเพิ่มของรายได้ที่แท้จริง อาจจะเป็นน้ำหนักเฉลี่ยของอัตราการสะสมทุนและอัตราเพิ่มของแรงงาน และถ้าอัตราเพิ่มของแรงงานคงที่ อัตราเพิ่มของรายได้ที่แท้จริงจะลดลงน้อยกว่า 10% ในทางตรงข้ามถ้าความโน้มเอียงเฉลี่ยในการออมและการลงทุนลดลง (ความโน้มเอียงเพิ่มมากกว่าความโน้มเอียงเฉลี่ย) อัตราการสะสมทุนจะลดลงมากกว่า 10%

เราสามารถใช้ในการวิเคราะห์แบบวิธีลัดโดยใช้สมการของ Harrod-Domar ก็ได้
สมการของ Harrod-Domar คือ

$$g = \frac{I}{Y} \cdot \frac{dy}{I}$$

โดย g คืออัตราเพิ่มของรายได้ที่แท้จริง และ I/dy คืออัตราเพิ่มของทุนต่อผลผลิต (marginal capital – output ratio) การค้ำกันที่ทำให้รายได้ที่แท้จริงลดลงและระบบเศรษฐกิจมีประสิทธิภาพน้อยลง จะทำให้อัตราเพิ่มของทุนต่อผลผลิตเพิ่มขึ้น เพราะการค้ำกันทำให้เกิดต้นทุนคงที่ (static cost) ซึ่งทำให้รายได้ที่แท้จริง การบริโภค และการลงทุนลดลงด้วย การบริโภคที่ลดลงทำให้เกิดการสูญเสียสวัสดิการในปัจจุบัน ขณะที่การลงทุนที่ลดลงทำให้อัตราความเจริญเติบโตลดลง และทำให้เกิดการสูญเสียสวัสดิการในอนาคต ฉะนั้นต้นทุนของการค้ำกันคือผลรวมของการสูญเสียสวัสดิการในปัจจุบันและในอนาคต

1.2 การค้ำกันมีผลต่อการออมและการลงทุนโดยผ่านผลของการกระจายรายได้
ซึ่งเราจะแบ่งผลของการกระจายรายได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ ผลของการกระจายรายได้ของเอกชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความไม่เอียงในการออมของสาขาต่าง ๆ ในระบบเศรษฐกิจไม่เท่ากัน และผลของการกระจายรายได้ของรัฐ

1.2.1 ผลของการกระจายรายได้ของเอกชน ความไม่เอียงเพิ่มในการออมจากกำไรจะสูงกว่าจากรายได้อื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากค่าจ้าง ฉะนั้นถ้ามีการกระจายรายได้ใหม่โดยทำให้กำไรเพิ่มขึ้น ก็จะทำให้การออมทั้งหมดเพิ่มขึ้น

ตามแนวความคิดของเดวิด ริคาร์โด การออมทั้งหมดจะมาจากกำไร และเมื่อระบบเศรษฐกิจเคลื่อนไปสู่สภาพการค้าเสรีในรูปของการยกเลิก Corn Laws จะทำให้มีการกระจายรายได้ใหม่จากค่าเช่าไปสู่กำไร ฉะนั้นการออมก็จะเพิ่มขึ้น สำหรับประเทศกำลังพัฒนาในปัจจุบันนี้มีแนวความคิดว่า การค้ำกันอุตสาหกรรมจะทำให้กำไรเพิ่มขึ้น และทำให้การออมเพิ่มขึ้น แต่ก็จะมีปัญหาเกิดขึ้นว่าความไม่เอียงเพิ่มในการออมจากกำไรของการค้ามากกว่าหรือน้อยกว่าการออมจากกำไรของอุตสาหกรรมที่ได้รับการค้ำกัน ทั้งนี้เพราะการค้ำกันอาจทำให้กำไรของสาขาการค้าลดลงเนื่องจากปริมาณการค้าลดลง ในทางตรงกันข้ามถ้าการค้ำกันอยู่ในรูปของการจำกัดปริมาณสินค้าเข้า ก็อาจจะทำให้พ่อค้าได้กำไรเพิ่มขึ้น หรือผู้ที่มีใบอนุญาตนำเข้ามีกำไรเพิ่มขึ้น ถ้าเครื่องมือของการค้ำกันคือภาษีศุลกากร เราก็ควรจะต้องพิจารณาว่ารายได้ของรัฐเพิ่มขึ้นนั้นเก็บออมไว้หรือไม่ ซึ่งเรื่องนี้เราจะได้กล่าวต่อไปในหัวข้อ

ดังนั้น เราไม่สามารถจะสมมติได้อย่างอัตโนมัติว่า การกระจายรายได้ใหม่ไปสู่สาขาที่มีการออมสูงต้องทำให้การออมทั้งหมด การลงทุน และอัตราความเจริญเติบโตสูงขึ้น ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการออมจะเพิ่มขึ้นเมื่อการกระจายรายได้ใหม่นั้นจะไปสู่สาขาที่มีความโน้มเอียงเพิ่มในการออมสูงกว่า ซึ่งอาจจะไม่ใช่สาขาที่มีความโน้มเอียงเฉลี่ยสูงกว่า แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านี้คือ การออมทั้งหมดอาจจะลดลงถ้าการค้ำกันทำให้รายได้ที่แท้จริงลดลงโดยการลดประสิทธิภาพ (productivity) ของระบบเศรษฐกิจ เราได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 1.1 ว่ารายได้ที่แท้จริงลดลงจะทำให้การออมลดลงถ้าความโน้มเอียงเพิ่มในการออมเป็นบวก สิ่งนี้ควรจะผสมกับผลของการกระจายรายได้ใหม่ ตัวอย่างเช่น ถ้าการค้ำกันทำให้ค่าจ้างลดลง 100 บาท และทำให้กำไรเพิ่มขึ้น 70 บาท และถ้าความโน้มเอียงเพิ่มในการออมจากค่าจ้างเท่ากับ 15% และจากกำไรเท่ากับ 20% จะทำให้การออมทั้งหมดและอัตราความเจริญเติบโตลดลง (การออมจากค่าจ้างลดลง 15 บาท แต่การออมจากกำไรเพิ่มขึ้น 14 บาท ทำให้การออมสุทธิลดลง 1 บาท)

การวิเคราะห์การค้ำกันแบบ normative เพื่อเพิ่มการออม โดยผ่านผลของการกระจายรายได้ควรดำเนินตามหลักการของบทที่ 3 ซึ่งมีนโยบายตามลำดับขั้น ถ้าสมมติว่าการออมที่เกิดขึ้นภายใต้สภาพการค้าเสรีต่ำกว่าระดับที่เหมาะสมของสังคม แบบแผนของการใช้จ่ายจะต่างจากแบบแผนที่สังคมต้องการ ฉะนั้นจะมีการบิดเบือนของการใช้จ่ายภายในประเทศ นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือ การให้เงินอุดหนุนโดยตรงหรือเพิ่มการออมหรือการลงทุน ซึ่งสามารถทำได้โดยการเพิ่มภาษีที่ทำให้เกิดการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้น้อยที่สุด และใช้รายได้จากภาษีเป็นเงินทุนในการกู้ยืมของตลาดทุน จะทำให้อัตราดอกเบี้ยลดลง และมีสินเชื่อกว้างขวางขึ้น จนทำให้การลงทุนอยู่ในระดับที่ต้องการ รายได้จากภาษีหักด้วยเงินออมเอกชนที่ลดลงเนื่องจากถูกเก็บภาษี จะแสดงให้เห็นการเพิ่มการออมของสังคมตามที่ต้องการ หรือแทนที่จะนำรายได้จากภาษีมาสู่ตลาดทุน ก็อาจจะใช้รายได้จากภาษีเป็นการให้เงินอุดหนุนการซื้อสินค้าลงทุน (investment-goods) แบบเดียวกัน หรืออีกวิธีหนึ่ง คือใช้รายได้จากภาษีจุนเจือการลงทุนสาธารณะ เพื่อให้การลงทุนของเอกชนที่ไม่เพียงพอได้รับการเสริมจากการลงทุนสาธารณะ อย่างไรก็ตามแบบแผนของภาษีที่เก็บเพื่อใช้จุนการลงทุนเพิ่มจำเป็นต้องคำนึงถึงผลของการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้ และต้องให้มีการกระจายรายได้ตามที่ต้องการ

นโยบายที่ดีที่สุดอันดับสองควรเป็นการใช้ภาษีทางตรงและเงินอุดหนุนเพื่อเปลี่ยนการกระจายรายได้เป็นผลดีต่อสาขาที่มีความโน้มเอียงเพิ่มในการออมสูง ซึ่งจะมีการบิดเบือนทางด้านกระจายรายได้เป็นผลพลอยได้ นโยบายที่ดีที่สุดอันดับสาม ควรเป็นการให้เงินอุดหนุนการผลิตสินค้าที่ใช้ปัจจัยการผลิตที่มีความโน้มเอียงเพิ่มในการออมสูงเป็นจำนวนมาก

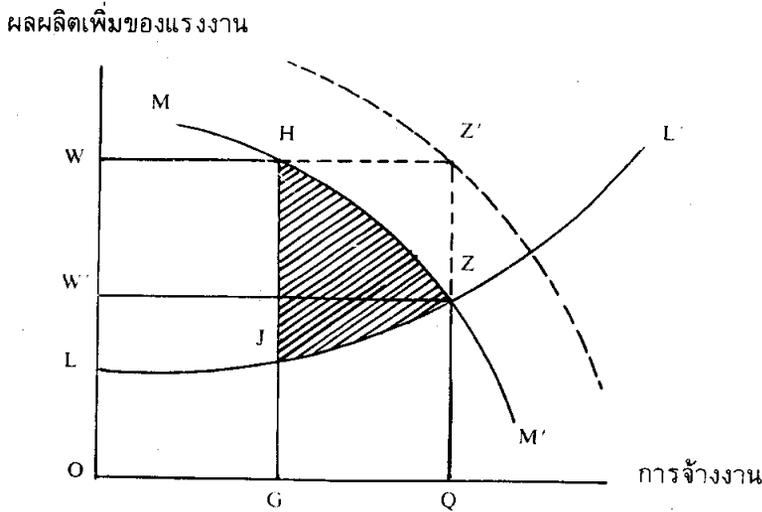
(ตัวอย่างเช่น อาจจะทำให้เงินอุดหนุนการผลิตเสื้อผ้าซึ่งใช้ทุนมากกว่าการผลิตข้าว) ซึ่งจะทำให้เกิดการบิดเบือนทางด้านการผลิตเป็นผลพลอยได้ ภาษีศุลกากรอาจจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสี่ เพราะจะทำให้เกิดการบิดเบือนทางด้านการผลิตและการบริโภคเป็นผลพลอยได้

1.2.2 ผลของการกระจายรายได้ของรัฐ การคุ้มกันสามารถมีผลต่อการออมและการลงทุนโดยผ่านผลของรายได้ของรัฐ ซึ่งเป็นแบบเฉพาะของผลการกระจายรายได้ใหม่ ความโน้มเอียงเพิ่มในการออมและลงทุนของรัฐบาลอาจจะสูงกว่าหรือต่ำกว่าสาขาเอกชน

ผลของรายได้ของรัฐมี 3 ประเภท คือ ประเภทแรกเงินอุดหนุนชนิดต่าง ๆ เป็นค่าใช้จ่ายของรายได้ ฉะนั้นเพื่อที่จะเก็บรายได้ของรัฐไว้จุนเจือการลงทุน ก็ควรจะระงับการให้การคุ้มกันโดยใช้เงินอุดหนุน หรืออาจจะให้การคุ้มกันโดยใช้เงินอุดหนุนน้อยกว่าวิธีอื่น ๆ ประเภทที่สอง ภาษีศุลกากรจะทำให้รายได้ของรัฐเพิ่มขึ้น ถ้าปริมาณการลงทุนในระบบเศรษฐกิจต่ำกว่าระดับที่เหมาะสมมาก และต้องการใช้รายได้จากภาษีในการจุนเจือการลงทุนเพิ่มขึ้น ผลประโยชน์จากภาษีศุลกากรที่ทำให้รายได้เพิ่มขึ้นอาจจะมากกว่าการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้ที่เกิดขึ้น ฉะนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ การเก็บภาษีศุลกากรเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเพิ่มรายได้ของรัฐหรือไม่ หรือภาษีศุลกากรที่เหมาะสมควรจะเป็นเท่าใด เพราะถ้าต้นทุนของการบิดเบือนที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเพิ่มรายได้ของรัฐมากขึ้น ระดับที่เหมาะสมในการจุนเจือการลงทุนก็จะน้อยลง และอัตราความเจริญเติบโตที่เหมาะสมก็ลดลงด้วย การบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้ที่เกิดจากการเก็บภาษีจะทำให้ประสิทธิภาพที่การออมจะเปลี่ยนเป็นการลงทุนลดลง ผลของรายได้ของรัฐประเภทที่สามคือ อาจจะมีผลต่อการเก็บภาษีเงินได้ เพราะแต่ละสาขาในระบบเศรษฐกิจมีความโน้มเอียงเพิ่มในการจ่ายภาษีเงินได้ขึ้นอยู่กับระดับของรายได้ และค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษี เช่นเดียวกับมีความโน้มเอียงเพิ่มในการออม ดังนั้นการเก็บภาษีรายได้ทั้งหมดอาจจะเพิ่มขึ้นหรือลดลง ขึ้นอยู่กับว่าการคุ้มกันทำให้รายได้กระจายไปสู่สาขาที่มีการจ่ายภาษีเพิ่มสูง หรือกระจายไปสู่สาขาที่จ่ายภาษีต่ำหรือไม่จ่ายภาษีเลย

1.3 การคุ้มกันมีผลต่อการออมและการลงทุนโดยผ่านการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่มีการออมสูง การเลือกวิธีที่จะทำให้การออมและการลงทุนเพิ่มขึ้นโดยการสนับสนุนโครงการและอุตสาหกรรมที่มีการออมสูง และมีความสามารถในการสร้างการลงทุน เป็นแนวความคิดที่มีอยู่ในการวิเคราะห์ต้นทุน-ผลประโยชน์และหลักเกณฑ์การลงทุน เพราะบางประเทศไม่สามารถที่จะทำให้การออมเพิ่มขึ้นโดยตรงหรือเห็นได้ชัดจากการใช้ระบบภาษี ก็ควรส่งเสริมให้มีการลงทุนในสาขาอุตสาหกรรม ในการวิเคราะห์โครงการลงทุนก็ควรจะใช้อัตราค่าจ้างเงา (shadow - wage) ซึ่งการกำหนดอัตราค่าจ้างเงาในระดับต่าง ๆ นั้นจะพิจารณาได้จากรูปที่

8.1 โดยมีข้อสมมติฐานว่ารายได้จากค่าจ้างและรายได้ของสาขาชนบทจะถูกใช้ในการบริโภคหมดหรือเกือบหมด ในขณะที่รายได้ของรัฐใช้ในการลงทุน

รูปที่ 8.1 : แสดงอัตราค่าจ้างของสาขาอุตสาหกรรมในประเทศกำลังพัฒนา

จากรูป

แกนนอน แสดง ระดับการจ้างงานในสาขาอุตสาหกรรม

แกนตั้ง แสดง ผลผลิตเพิ่มของแรงงาน

เส้น MM' แสดง มูลค่าของผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม

เส้น LL' แสดง ต้นทุนค่าเสียโอกาสทางสังคมของแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม

ซึ่งคือมูลค่าของผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาเกษตร และควรจะนำเอาผลของการจ้างงานเพิ่มในสาขาอุตสาหกรรมที่มีต่อการว่างงานในเมืองพิจารณาด้วย

การวิเคราะห์ ถ้าอัตราค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรมคือ OW ผู้ลงทุนก็ต้องทำการตัดสินใจในการลงทุน และการจ้างงานด้วยอัตราค่าจ้าง OW ซึ่งจะต้องจ้างแรงงานจำนวน OG

ถ้าการจ้างงานต้องดำเนินไปถึงจุดที่ผลผลิตเพิ่มของแรงงานเท่ากับต้นทุนเพิ่มทางสังคม การจ้างงานควรจะเพิ่มขึ้นเป็น OQ ซึ่งทำให้ผลผลิตของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น GHZQ โดยเสียต้นทุน (ทำให้ผลผลิตของเกษตรลดลง) GJZQ แสดงว่ามีผลประโยชน์ทางสังคมเท่ากับ HJZ ถ้าจ้างงานเกินกว่าระดับ OQ จะทำให้ผลประโยชน์ลดลง ฉะนั้น ปริมาณการจ้างงาน OQ เป็นระดับการจ้างงานที่มี Pareto-efficiency

อัตราค่าจ้างที่ควรใช้สำหรับการวางแผนหรือจุดประสงค์เพื่อการลงทุนคือ OW' ซึ่งเป็นอัตราค่าจ้างเงา การคำนวณที่ใช้อัตราค่าจ้างเงานี้ควรจะทำโครงการที่ใช้แรงงานจนถึงระดับ OQ ซึ่งจะได้กำไร แต่ถ้ามีโครงการมากกว่านี้จะไม่ได้กำไร

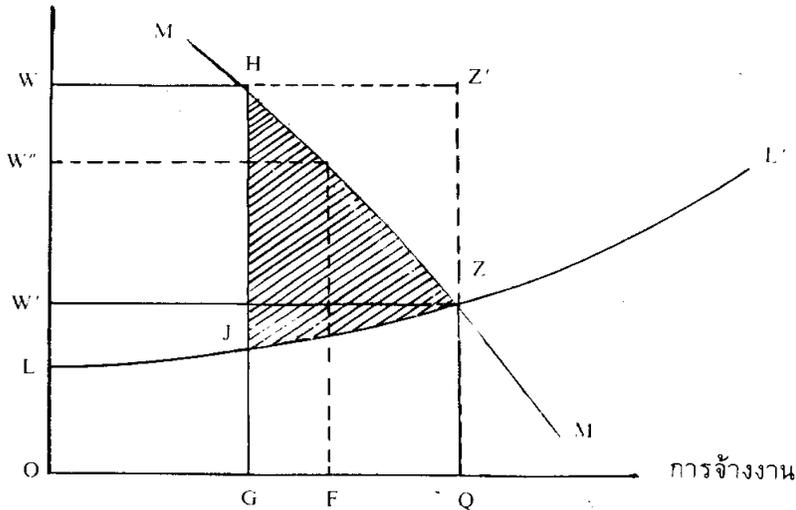
ปัญหาจะเกิดขึ้นได้ถ้ามีการจ้างงานเพิ่มขึ้นจำนวน GQ โดยจ่ายอัตราค่าจ้างเท่ากับ OW ไม่ใช่จ่ายตามอัตราค่าจ้างเงา ค่าจ้างทั้งหมดที่จ่ายเพิ่มคือ GHZ'Q ในขณะที่ผลผลิตเพิ่มจากแรงงานจำนวน GQ เท่ากับ GHZQ เท่านั้น ก็จะทำให้เกิดการขาดทุน ซึ่งจะต้องใช้นโยบายการคุ้มกัน โดยมีทางเป็นไปได้ 2 ทางคือ

วิธีแรก เก็บภาษีศุลกากรหรือจำกัดสินค้าเข้า เพื่อทำให้ราคาภายในประเทศของสินค้าอุตสาหกรรมสูงขึ้น ซึ่งจะทำให้เส้น MM' เลื่อนขึ้นไปข้างบนเป็นเส้นไขปลาตต์ที่จุด Z' มูลค่าของผลผลิตเพิ่มทางเอกชนมากกว่ามูลค่าทางสังคม ฉะนั้นทำให้สามารถหลีกเลี่ยงการขาดทุนทางการเงิน และความจริงผู้บริโภคและผู้ให้ผลผลิตนี้จะเป็นผู้จ่ายเงินอุดหนุน ส่วนผู้ผลิตจะได้รับกำไรบ้าง

วิธีที่สอง รัฐบาลอาจใช้รายได้ของรัฐชดเชยการขาดทุน ถ้าธุรกิจนี้รัฐเป็นเจ้าของ กำไรของรัฐจะลดลง HZZ' ถ้าธุรกิจนี้เป็นของเอกชน ก็ควรจะได้รับเงินอุดหนุนทางตรงหรือทางอ้อมจากกองทุนสาธารณะ (public fund) ทฤษฎีสัมัยใหม่ของการตัดสินใจลงทุนของประเทศกำลังพัฒนามักจะคิดถึงกรณีที่ธุรกิจประเภทนี้เป็นของรัฐ ในขณะที่อุตสาหกรรมทดแทนสินค้าเข้าของประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ส่วนมากมีแนวโน้มเป็นของเอกชน และบางครั้งจะได้รับเงินอุดหนุนจากกองทุนสาธารณะ

ถ้าโครงการลงทุนในอุตสาหกรรมเป็นของรัฐ และถ้ามีการขาดทุนเกิดขึ้น รัฐจะจุนเจือจากเงินกองทุนสาธารณะหรือยอมให้กำไรลดลง อัตราค่าจ้างเงาจะเท่ากับ OW ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้จากรูปที่ 8.2

ผลผลิตเพิ่มของแรงงาน

รูปที่ 8.2 : แสดงอัตราค่าจ้างเมื่อมีการ trade-off ระหว่างการบริโภคและการออม

จากรูปที่ 8.2 เส้นต่าง ๆ จะเหมือนกับรูปที่ 8.1 ถ้ามีการจ้างงานเพิ่มขึ้นจะทำให้ผลผลิตทางการเกษตรลดลงมูลค่า GJZQ และเราจะสมมติว่าผลผลิตที่ลดลงนี้จะถูกบริโภคหมดถ้าอัตราค่าจ้างเท่ากับ OW ก็จะต้องจ่ายค่าจ้างเพิ่มขึ้นทั้งหมดเท่ากับ GHZ'Q ซึ่งค่าจ้างจำนวนนี้จะถูกบริโภคหมด ฉะนั้นการบริโภคเพิ่มในระบบเศรษฐกิจคือ JHZ'Z ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่ JHZ (แสดงผลประโยชน์ทางสังคมสุทธิ) และพื้นที่ HZ'Z (การสูญเสียรายได้ของรัฐ) ถ้าสมมติว่ารายได้ของรัฐที่สูญเสียเท่ากับการสูญเสียการออมและการลงทุน จะทำให้การบริโภคทั้งหมดเพิ่มขึ้นขณะที่การออมลดลงในจำนวนน้อยกว่า

ถ้ารัฐบาลสามารถเก็บภาษีจากค่าจ้างโดยไม่มีค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีหรือต้นทุนของการบิดเบือน และไม่มีการให้อัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินชดเชยเพื่อรักษาอัตราค่าจ้างที่แท้จริงภายหลังการเสียภาษีแล้วให้เท่ากับ OW ก็ไม่จำเป็นต้องลดการออม รายได้จากภาษีจำนวน HZZ' สามารถชดเชยเงินอุดหนุนของกระทรวงการคลัง และผู้มีรายได้จากค่าจ้างยังคงมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่ากับผลประโยชน์ JHZ แต่ถ้าการเก็บภาษีมีค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีและต้นทุนของการบิดเบือน ก็ยังคงมีผลประโยชน์เกิดขึ้นแต่น้อยกว่า JHZ

ถ้าการเก็บภาษีเป็นไปได้หรือไม่ น่าจะเกิดขึ้นได้ ปัญหาคือต้องเปรียบเทียบผลประโยชน์จากการบริโภคที่มีต่อผู้มีรายได้เป็นค่าจ้าง กับการสูญเสียรายได้ของรัฐและการออม ถ้าผู้มีรายได้จากค่าจ้างไม่มีรายได้ใช้ในการบริโภคเพิ่ม ก็จะเป็นต้นทุนของการออม ซึ่งสิ่งที่เหมาะสมไม่ควรจ้างงานเลยจุด H ที่จะทำให้กำไรของรัฐสูงสุด ค่าจ้างที่แท้จริง OW ก็จะเป็นค่าจ้าง

เงา ในทางตรงข้ามถ้าผู้มีรายได้อาจมีผลประโยชน์ส่วนเกินใช้ในการบริโภค และรายได้ของรัฐบาล (เท่ากับการออม) ก็เป็นการเหมาะสมที่จะเพิ่มการจ้างงานไปถึง OQ ซึ่งเป็นระดับที่มี Pareto-efficiency ดังนั้นอัตราค่าจ้างเงาจะกลายเป็น OW' ถ้าคิดว่าจะแบ่งแยกรายได้ส่วนเกินระหว่างการบริโภคและการออมให้เหมาะสม ก็จะต้องเลือกระดับการจ้างงานระหว่าง OG และ OQ และอัตราค่าจ้างเงาจะอยู่ระหว่าง OW และ OW' ดังเช่นอาจจะต้องเลือกจ้างงานจำนวน OF ณ. ระดับอัตราค่าจ้างเงา OW"

2. การคุ้มกันกับสินค้านำเข้า การลงทุน และการจ้างงาน

เท่าที่กล่าวมาแล้วเราสมมติว่าการออมและการลงทุนเปลี่ยนแปลงไปตามรายได้ที่แท้จริงและการกระจายรายได้เท่านั้น ขณะนี้เราจะไม่คำนึงถึงผลเหล่านี้ แต่จะคำนึงถึงผลของราคาเปรียบเทียบ การคุ้มกันอาจทำให้ราคาของสินค้านำเข้าที่เป็นอยู่ภายในประเทศลดลงเมื่อเทียบกับราคาสินค้านำเข้าจากต่างประเทศต่าง ๆ จำนวนมากได้ตั้งใจกับภาวะเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน หรือใช้ระบบการควบคุมสินค้าเข้าต่างกันเพื่อเป็นผลดีต่อสินค้าเข้าประเภททุน โดยเก็บภาษีศุลกากรในอัตราสูงหรือมีข้อจำกัดมากกับสินค้านำเข้าอุตสาหกรรมประเภทอุปโภคบริโภค และเก็บภาษีศุลกากรกับสินค้าเข้าประเภททุนในอัตราต่ำ และเตรียมพร้อมใบอนุญาตนำเข้าสินค้าประเภททุน นโยบายดังกล่าวนี้ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ดังนี้คือ ปัญหาแรก นโยบายดังกล่าวจะทำให้มีการเพิ่มการลงทุนหรือไม่ ปัญหาที่สอง จะทำให้ระดับการจ้างงานในสาขาที่กำหนดเพิ่มขึ้นหรือลดลง สิ่งที่ต้องระวังจะตระหนักอยู่เสมอคืออาจจะทำให้มีการใช้วิธีการผลิตแบบใช้ทุนมาก (capital-intensive) ประการสุดท้าย จำเป็นต้องคิดถึงการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

2.1 สินค้านำเข้าที่มีราคาถูกกับการลงทุนเพิ่ม ถ้าราคาสินค้านำเข้าประเภททุนในรูปเงินตราต่างประเทศลดลง การลงทุนทั้งหมดในรูปที่แท้จริงจะเพิ่มขึ้น และถ้าปริมาณการบริโภคลดลงเพื่อนำมาซื้อสินค้านำเข้า จะสามารถซื้อสินค้านำเข้าได้ปริมาณมากกว่าเมื่อราคาถูกลง การลงทุนควรเพิ่มขึ้นเพื่อใช้เงินซื้อสินค้านำเข้าที่ปรับปรุงดีขึ้น ถ้าสินค้านำเข้าได้รับเงินอุดหนุนหรือการจุนเจือผ่านความช่วยเหลือแบบผูกมัด การลงทุนเพิ่มขึ้นจะเป็นการจุนเจือความช่วยเหลือ การใช้จ่ายเกี่ยวกับสินค้านำเข้าไม่จำเป็นต้องคงที่ บางครั้งอาจจะลดลง แต่การลงทุนในรูปที่แท้จริงจะเพิ่มขึ้นอย่างไรก็ตาม การบริโภคจะไม่ลดลง โดยปกติจะเพิ่มขึ้น ถ้าการใช้จ่ายในสินค้านำเข้าลดลง

ในที่นี้สมมติว่ากำหนดให้ราคาต่างประเทศคงที่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงความช่วยเหลือต่างประเทศและพิจารณาผลของการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างราคาภายในประเทศ เพื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงการลงทุน ถ้าการลงทุนที่แท้จริงเพิ่มขึ้น บุคคลบางคนต้องลดการบริโภค ฉะนั้นอะไรเป็นตัวกำหนดว่าการลงทุนต้องเพิ่มขึ้น และการบริโภคของบุคคลใดจะลดลง ถ้าสมมติว่าสินค้านำเข้าที่ใช้ในประเทศทั้งหมดเป็นสินค้านำเข้าโดยไม่มีการผลิตสินค้านำเข้าภายในประเทศเลย

ก็จะมีการเก็บภาษีศุลกากรแบบ uniform กับสินค้าเข้าประเภทอุปโภคบริโภคพร้อมกับทำให้เงินอุดหนุนแบบ uniform ในอัตราเดียวกับภาษีศุลกากรกับสินค้าออกทั้งหมด นอกจากนั้นมีการเพิ่มค่าของเงิน เพื่อรักษาดุลยภาพภายนอก การปรับอัตราแลกเปลี่ยนจะทำให้ราคาสินค้าทุนภายในประเทศลดลง และทำให้ราคาสินค้าอุปโภคที่ผู้บริโภครายสูงขึ้นไปอันเนื่องมาจากภาษีศุลกากรและเงินอุดหนุนสินค้าออก ฉะนั้นราคาสินค้าอุปโภคบริโภคสูงขึ้นเมื่อเทียบกับราคาสินค้าทุนผลที่เกิดขึ้นเช่นนี้ดูเหมือนกับว่ามีการเก็บภาษีสินค้าอุปโภคบริโภคทั้งหมดแล้วใช้รายได้จากภาษีเพื่อเป็นเงินอุดหนุนการซื้อสินค้าทุน จากเหตุผลดังกล่าวนี้จะทำให้มีการซื้อสินค้าทุนเพิ่มขึ้นหรือไม่เมื่อราคาสินค้าทุนถูกลง คำตอบคืออาจจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง โดยการออมและการลงทุนที่แท้จริงจะเหมือนเดิม ทั้งนี้อาจจะมีการเป็นไปได้ที่อุปสงค์สินค้าอุปโภคบริโภคมีความยืดหยุ่นน้อยมาก (perfectly inelastic) เมื่อราคาสินค้าอุปโภคบริโภคสูงขึ้น ผู้บริโภคจะลดการออมของเขาให้เพียงพอที่จะซื้อสินค้าปริมาณเท่าเดิม การลดเงินออมออกไปสู่ตลาดทุนจะทำให้อัตราดอกเบี้ยสูงขึ้น อัตราดอกเบี้ยสูงจะชดเชยผลของราคาสินค้าทุนลดลง และทำให้ต้นทุนของสินค้าทุนของธุรกิจหนึ่งจะยังไม่เปลี่ยนแปลง

เราสามารถอธิบายเหตุผลได้ดังนี้อีกด้วย คือ ในครั้งแรกที่ราคาสินค้าอุปโภคบริโภคสูงขึ้น จะทำให้อัตราค่าจ้างที่แท้จริงลดลง ดังนั้นอัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินสูงขึ้นเพื่อรักษาระดับค่าจ้างที่แท้จริง การที่อัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินสูงขึ้นจะทำให้กำไรของธุรกิจในรูปตัวเงินลดลงและลดเงินทุนที่จะมีไว้สำหรับการลงทุน แต่ราคาสินค้าที่ลดลงจะชดเชยสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้ต้องซื้อสินค้าทุนเท่าเดิมเพื่อให้สมดุล การให้เงินอุดหนุนสินค้าทุนทำให้ไม่สามารถเพิ่มการลงทุนได้ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้สมมติว่าระบบภาษีศุลกากรทำให้ราคาเปรียบเทียบเปลี่ยนแปลงแต่ไม่มีผลทางด้านภาษีกันสำหรับการผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคภายในประเทศ ฉะนั้นจะไม่มีผลทางด้านภาษีกันที่การผลิตที่เป็นผลพลอยได้ และไม่มีผลทางด้านภาษีกันที่แท้จริงทั้งหมด ราคาตลาดโลก เมื่อการบริโภคไม่เปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากการลดเงินออมหรือการเพิ่มค่าจ้างที่เป็นตัวเงินอย่างเหมาะสม ในที่สุดการลงทุนจะไม่เปลี่ยนแปลง

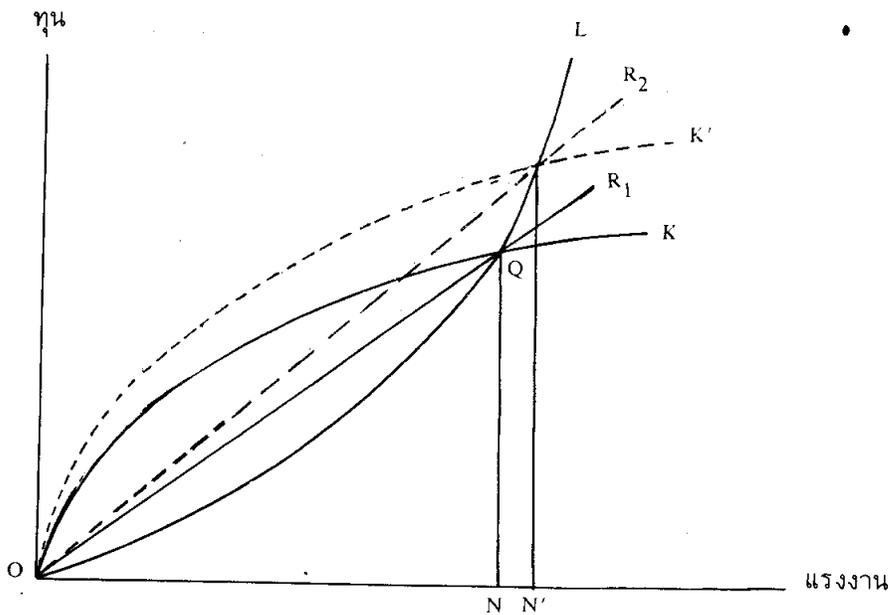
ในทางตรงข้ามถ้ามีผลการบิดเบือนทางการผลิต รายได้ที่แท้จริงทั้งหมดจะลดลงและถ้าการบริโภคไม่เปลี่ยนแปลง การลงทุนที่แท้จริงจะลดลง นโยบายใดที่ตั้งใจที่จะใช้เพื่อเพิ่มการลงทุนโดยปกติจะทำให้การลงทุนลดลง ถึงแม้เครื่องมือนั้นจะทำให้ราคาเปรียบเทียบของสินค้าทุนต่อสินค้าอุปโภคบริโภคลดลง เพราะเครื่องมือนั้นจะทำให้ประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจลดลงโดยผ่านการบิดเบือนที่เกิดขึ้นจากเครื่องมือนี้ และทำให้การลงทุนลดลง

โดยปกติการบริโภคที่แท้จริงไม่คงที่ ประชาชนอาจจะลดการออมเล็กน้อยขณะที่ราคาสินค้าอุปโภคบริโภคสูงขึ้น แต่ลดไม่มากเพื่อรักษาระดับการบริโภคคงที่ ในทำนองเดียวกัน

ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินอาจจะสูงขึ้น แต่ก็ไม่มากจนกระทั่งสามารถรักษาระดับค่าจ้างเท่าเดิม ฉะนั้น การบริโภคจะลดลง และในที่สุดการลงทุนอาจจะสูงขึ้น แต่อาจเป็นไปได้ที่ทั้งการบริโภคและการลงทุนลดลงเล็กน้อยเนื่องจากผลของการบิดเบือนทางการผลิต สิ่งที่เราควรเน้นในที่นี้คือ ในการประเมินผลของแบบแผนราคาเปรียบเทียบที่เปลี่ยนมีผลต่อการออมและการลงทุนที่แท้จริงนั้น เราต้องไม่ละเลยผลที่เป็นไปได้ต่ออัตราดอกเบี้ยและเงินลงทุนที่มีอยู่ การลงทุนที่แท้จริงจะไม่จำเป็นต้องสูงขึ้นเท่ากับราคาของสินค้าทุนที่ลดลง และอาจจะไม่สูงขึ้นเลยเมื่อเปรียบเทียบผลของระบบภาษีศุลกากรที่มีผลต่อสินค้าเข้าประเภททุนกับผลของการค้าเสรี

2.2 การลงทุนกับการจ้างงาน การให้เงินอุดหนุนกับทุนในสาขาก้าวหน้าจะเพิ่มการจ้างงานในสาขานั้นหรือไม่ โดยทั่วไปเราก็คาดหวังว่าการเพิ่มการลงทุนในสาขาใดสาขาหนึ่งจะทำให้การจ้างงานในสาขานั้นเพิ่มขึ้น และเหตุผลนี้ที่ทำให้เป็นที่ถกเถียงกันว่าสาเหตุของการว่างงานในประเทศด้อยพัฒนาที่เกิดขึ้นเพราะขาดแคลนเงินทุน ในทางตรงข้ามได้มีข้อถกเถียงว่าการที่ทุนมีราคาถูกลงจะทำให้วิธีการผลิตเป็นแบบใช้ทุนมาก (capital-intensive) และทำให้มีการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้ทุนมากเกินไป ซึ่งเป็นการแสดงว่าผลของการทดแทนแรงงานด้วยทุนจะทำให้การจ้างงานลดลง

การวิเคราะห์จะทำให้เกิดความสับสน ยกเว้นแต่เงินอุดหนุนที่ให้กับทุนไม่ได้เอามาจากภาษีที่เก็บจากผู้มีรายได้เป็นค่าจ้างในสาขาก้าวหน้า และมีการลงทุนเพิ่มขึ้น ก็จะทำให้การจ้างงานในสาขาก้าวหน้าเพิ่มขึ้น และทำให้อัตราส่วนของทุนต่อแรงงานในสาขาก้าวหน้าสูงขึ้น ในกรณีพิเศษ ถ้าอุปทานของแรงงานในสาขาก้าวหน้ามีความยืดหยุ่นมาก (perfectly elastic) ก็จะทำให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นโดยไม่ทำให้อัตราส่วนของทุนต่อแรงงานสูงขึ้น ข้อสมมติฐานที่สำคัญคือเงินอุดหนุนไม่ได้เอามาจากผู้มีรายได้เป็นค่าจ้างในเมืองไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม โดยใช้ระบบภาษี หรือใช้การเก็บภาษีศุลกากรกับสินค้าอุปโภคบริโภค ฉะนั้นในการวิเคราะห์ในที่นี้ต้องสมมติว่าเงินอุดหนุนได้มาจากชนชั้นกลางในเมือง เจ้าของที่ดินในชนบท หรือเงินช่วยเหลือต่างประเทศ (ไม่ได้เอามาจากแรงงานในสาขาก้าวหน้า) ผลจากการวิเคราะห์จะแสดงให้เห็นว่าการให้เงินอุดหนุนแก่ทุนจะทำให้การจ้างงานในสาขานั้นเพิ่มขึ้น (ดังแสดงไว้ในรูปที่ 8.3) แต่ถ้าต้นทุนค่าเสียโอกาสของแรงงานในสาขานั้นต่ำกว่าค่าจ้างแล้ว นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือการให้เงินอุดหนุนแก่แรงงานไม่ใช่ให้เงินอุดหนุนแก่ทุน (ดังแสดงไว้ในรูปที่ 8.4)

รูปที่ 8.3 : แสดงผลการให้เงินอุดหนุนแก่ทุนในสาขาก้าวหน้า

จากรูป

แกนนอน แสดง ปริมาณแรงงาน

แกนตั้ง แสดง ปริมาณทุนที่มีอยู่ในสาขาก้าวหน้า

เส้น OL แสดง อุปทานแรงงานโดยแสดงปริมาณแรงงานที่ใช้ในสาขาก้าวหน้า

ณ. อัตราส่วนทุนต่อแรงงานต่าง ๆ กัน และระดับค่าจ้างที่แท้จริงต่าง ๆ กัน

เส้น OK แสดงอุปทานทุน โดยอัตราผลตอบแทนที่ให้กับทุนสูงขึ้น ก็จะมีเงินทุนเข้าสู่สาขาก้าวหน้ามากขึ้น

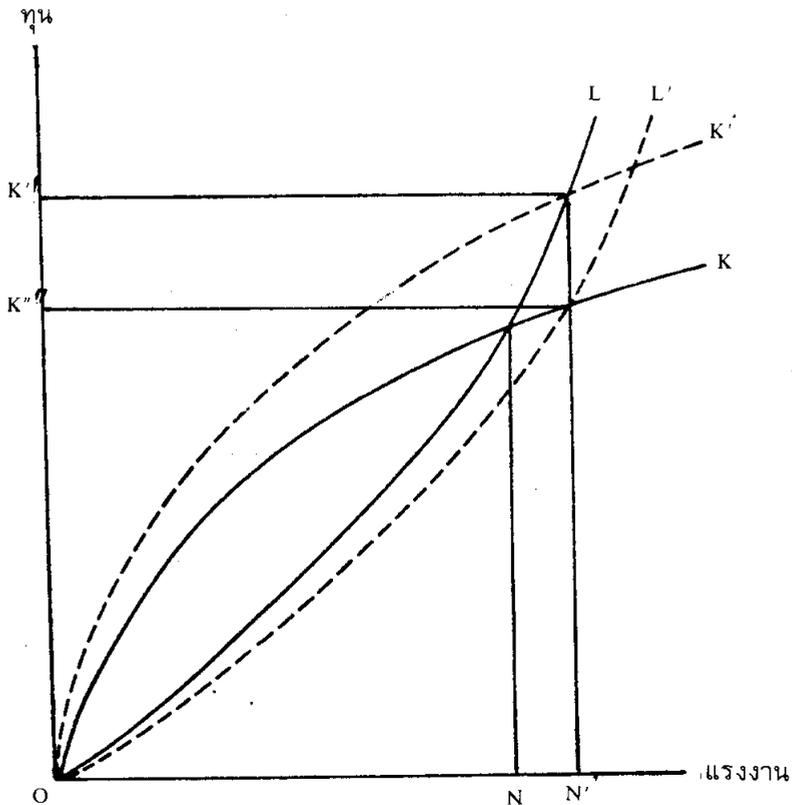
เส้น OR_1 และ OR_2 แสดงอัตราส่วนของทุนต่อแรงงานภายใต้การค้าเสรี และเมื่อมีการให้เงินอุดหนุนแก่ทุนตามลำดับ โดยเส้น OR_1 แสดงว่าอัตราส่วนของทุนต่อแรงงานต่ำ รวมทั้งค่าจ้างที่แท้จริงต่ำด้วย แต่ผลตอบแทนที่ให้กับทุนสูง เส้น OR_2 แสดงว่าอัตราส่วนทุนต่อแรงงานสูง และค่าจ้างที่แท้จริงสูง แต่ผลตอบแทนที่ให้กับทุนต่ำ

ถ้าวิเคราะห์ ภายใต้การค้าเสรี ดุลยภาพของระบบเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นที่จุดตัดของเส้น OL และ OK คือจุด Q อัตราส่วนของทุนต่อแรงงานที่ใช้แสดงตามเส้น OR_1

เมื่อมีการให้เงินอุดหนุนแก่ทุน จะทำให้ราคาของทุน ณ. แต่ละปริมาณที่เสนอขายลดลงในสาขาก้าวหน้า เส้นอุปทานของทุนจะกลายเป็นเส้น OK' ดุลยภาพจะเกิดขึ้นที่จุดตัดของเส้น OL และ OK' อัตราส่วนของทุนต่อแรงงานที่ใช้แสดงด้วยเส้น OR_2 คืออัตราส่วนทุนต่อแรงงาน

สูงขึ้น ค่าจ้างที่แท้จริงสูงขึ้น แต่ผลตอบแทนที่ให้กับทุน (ต้นทุนของเงินทุนเท่ากับผลผลิตเพิ่มของทุน) ลดลง ราคาอุปทานของทุนไม่รวมเงินอุดหนุนจะสูงขึ้น ฉะนั้น การจ้างงานจะเพิ่มขึ้นจาก ON เป็น ON' ทำให้อัตราส่วนของแรงงานต่อทุนลดลง

ถ้ากำไรของสาขาแก้วหน้าถูกเก็บภาษี เพื่อใช้เป็นเงินอุดหนุนให้กับการใช้ทุนในสาขานั้น ก็จะไม่มีความจูงใจให้เพิ่มการใช้ทุน และการเพิ่มการจ้างงาน หรือถ้าแรงงานในสาขาแก้วหน้าถูกเก็บภาษีเพื่อเป็นเงินอุดหนุนให้กับทุน โดยใช้ระบบภาษีศุลกากรที่มีผลต่อค่าครองชีพในเมืองแต่ไม่มีผลในชนบท การจ้างงานจะลดลง ซึ่งกรณีหลังนี้นักเศรษฐศาสตร์ที่สนับสนุนการผลิตที่ใช้แรงงานมากจะคำนึงถึง ค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาแก้วหน้าจะสูงขึ้น และต้นทุนของเงินทุนจะลดลง ผลของการทดแทนจะทำให้การผลิตเป็นแบบใช้ทุนมากขึ้น

รูปที่ 8.4 : แสดงเปรียบเทียบผลของการให้เงินอุดหนุนแก่ทุนและแรงงาน

จากรูปเส้นต่าง ๆ เหมือนรูปที่ 8.3 แต่มีเส้น OL' เพิ่มขึ้นมาหนึ่งเส้น เส้น OL' แสดงอุปทานของแรงงานเมื่อมีการให้เงินอุดหนุนแก่แรงงาน

ถ้าต้องการเพิ่มการจ้างงานจาก ON เป็น ON' เหมือนกับการให้เงินอุดหนุนแก่ทุน (เส้นอุปทานของทุนแสดงด้วยเส้น OK') เราอาจจะให้เงินอุดหนุนแก่แรงงานทำให้เส้นอุปทานเป็นเส้น OL' ตัดกับเส้น OK ที่จุด Q' การจ้างงานคือ ON' และมีการใช้ทุนจำนวน OK" น้อยกว่า OK' ซึ่งเราจะเห็นว่า การให้เงินอุดหนุนแก่ทุนทำให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นนั้น ทำให้มีการใช้ทุนอย่างสิ้นเปลือง เพราะทำให้การผลิตเพิ่มสัดส่วนการใช้ทุนมากขึ้นโดยไม่จำเป็น

2.3 การบิดเบือนกับการให้เงินอุดหนุนสินค้าเข้าประเภททุน เราได้เคยกล่าวมาแล้วว่านโยบายที่ดีที่สุดลำดับแรกคือการเก็บภาษีที่ทำให้เกิดการบิดเบือนน้อยที่สุด ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยการเก็บภาษีการบริโภคแบบ uniform และนำเงินรายได้ที่ฉีดเข้าไปในตลาดทุน หรือเพื่อเป็นเงินทุนในการพัฒนาธนาคารสำหรับใช้เพื่ออุตสาหกรรมเอกชน การให้เงินอุดหนุนจริงแบบ uniform กับสินค้าการลงทุนทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นสินค้าที่ผลิตภายในประเทศหรือสั่งเข้ามา และไม่ว่าจะใช้กับสาขาก้าวหน้าหรือสาขาพอยังชีพได้ สามารถจะให้ผลดีที่สุดอันดับแรก แต่การให้เงินอุดหนุนแบบ uniform อย่างสมบูรณ์แทบจะทำได้ในทางปฏิบัติ ถ้ารัฐบาลทำการลงทุนได้ดี แสดงว่าการเก็บภาษีมียุทธศาสตร์

การทำให้สินค้าเข้าประเภททุนมีราคาถูกโดยใช้ระบบการคุ้มกัน จะทำให้เกิดการบิดเบือน 3 ประเภท การบิดเบือนที่สำคัญที่สุดคือมีการให้เงินอุดหนุนแก่การลงทุนในสาขาก้าวหน้า แต่ไม่ให้กับสาขาพอยังชีพได้ สาขาก้าวหน้ามีการสั่งเครื่องมือประเภททุนคงที่ แต่สาขาพอยังชีพได้และสาขาที่มีการจัดระบบไม่ดีไม่มีการนำเข้าเครื่องมือดังกล่าว ถ้าสาขาที่มีการจัดระบบไม่ดีมีความจำเป็นบ้างในการสั่งสินค้าเข้าประเภททุน สาขานี้มีความล้าหลังในวิธีการแยกใบอนุญาตนำเข้าระบบราชการ เมื่อเปรียบเทียบกับนักอุตสาหกรรมที่มีอิทธิพลที่นั่งอยู่ในเมืองใหญ่ นอกจากนั้นการลงทุนในสาขาพอยังชีพได้ประกอบด้วยการใช้บริการของแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับงานก่อสร้าง และการลงทุนเหล่านี้ไม่ได้รับเงินอุดหนุน ด้วยเหตุผลเหล่านี้ระบบที่ทำให้สินค้าเข้าประเภททุนมีราคาถูก จะทำให้เงินออมที่หายากของประเทศเคลื่อนจากสาขาพอยังชีพได้ไปสู่สาขาก้าวหน้า ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งทำให้เกิดระบบเศรษฐกิจ 2 ระดับ (dual economy) พร้อมกับตลาดทุนมีการแข่งขันไม่สมบูรณ์ และมีความแตกต่างของค่าจ้างสาขาพอยังชีพได้กลายเป็นสาขาที่ใช้แรงงานมากเกินไป และสาขาก้าวหน้ากลายเป็นสาขาที่ใช้ทุนมากเกินไป

การบิดเบือนประเภทที่สองเกิดขึ้นจากการใช้ทุนในสาขาก้าวหน้า เครื่องมือประเภททุนคงที่มีราคาถูกเมื่อเทียบกับอาคารและการก่อสร้าง และเมื่อเทียบกับทุนดำเนินงาน นอกจากนั้นยังเทียบกับการลงทุนในตัวมนุษย์ สิ่งเหล่านี้นำไปสู่การใช้ทุนคงที่อย่างสิ้นเปลืองในรูปของความสามารถมากเกินไป การลงทุนในอาคารน้อย ทุนดำเนินงานต่ำ และอาจจะเป็นไปได้ที่มีการ

ลงทุนในตัวมนุษย์หรือ learning capital น้อยเกินไป นอกจากนั้นอาจจะเป็นวิธีที่มีความเอนเอียงไปสู่การนำเข้าสินค้าประเภททุนที่มีราคาถูกที่เหมาะสมสำหรับสัดส่วนของปัจจัยของประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจะเป็นการให้ผลประโยชน์พิเศษแก่ธุรกิจที่เป็นชาวต่างประเทศ

การบิดเบือนประเภทที่สามคือ การผลิตสินค้าทุนภายในประเทศไม่ได้รับการสนับสนุนเมื่อเทียบกับการผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค สิ่งนี้เป็นผลของการบิดเบือนทางการผลิตของภาครัฐ การจำกัดสินค้าเข้า และเป็นการอธิบายว่าทำไมประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศมีอุตสาหกรรมทดแทนสินค้าเข้าประเภทอุปโภคบริโภคที่มีการพัฒนาอย่างดี แต่มีการพัฒนาอย่างช้าไปสู่สินค้าประเภททุน

3. การคุ้มกันกับเงินทุนต่างประเทศไหลเข้า

ความสัมพันธ์ระหว่างการคุ้มกันและการลงทุนต่างประเทศได้มีการศึกษาอยู่เสมอ เพราะโดยทั่วไปเชื่อว่าภาครัฐและการจำกัดสินค้าเข้าสามารถดึงดูดให้เงินทุนต่างประเทศไหลเข้า ดังเช่นประเทศในลาตินอเมริกา คานาดา และออสเตรเลีย มีเงินทุนต่างประเทศจำนวนมากอยู่ในอุตสาหกรรมซึ่งมีอัตราการคุ้มกันที่แท้จริงสูง และมีหลักฐานจำนวนมากได้แสดงให้เห็นว่าการคุ้มกันได้ดึงดูดให้เงินทุนต่างประเทศไหลเข้า ฉะนั้นเราควรจะศึกษาผลของการคุ้มกันที่มีต่อเงินทุนต่างประเทศไหลเข้าทั้งทางตรงและทางอ้อม

3.1 ผลทางตรงของการคุ้มกัน ถ้าอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่งได้รับการคุ้มกันกำไรของอุตสาหกรรมนั้นจะสูงขึ้น สิ่งนี้จะทำให้มีการเคลื่อนย้ายทุนและแรงงานมาสู่อุตสาหกรรมนี้ ความโน้มเอียงเช่นนี้จะเกิดขึ้นทั้งเงินทุนภายในประเทศและเงินทุนต่างประเทศที่จะเคลื่อนย้าย การเคลื่อนย้ายที่แท้จริงขึ้นอยู่กับความยืดหยุ่นของอุปทานของปัจจัยการผลิต ปัจจัยการผลิตภายในประเทศจะเคลื่อนออกจากอุตสาหกรรมอื่นของประเทศ ในขณะที่ปัจจัยการผลิตต่างประเทศจะเพิ่มอุปทานปัจจัยทั้งหมดของประเทศ ฉะนั้นการคุ้มกันทำให้มีเงินทุนต่างประเทศไหลเข้า นอกจากนั้นการคุ้มกันไม่เพียงแต่ทำให้กำไรของอุตสาหกรรมในประเทศเพิ่มขึ้น แต่ยังทำให้กำไรของอุตสาหกรรมต่างประเทศที่ถูกกีดกันไม่ให้ส่งออกลดลง อุตสาหกรรมต่างประเทศจะพยายามหาทางรักษาระดับกำไรของตน โดยรักษาลาดของตนในประเทศที่มีการคุ้มกันด้วยการลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่ ๆ ที่จะทำให้ได้กำไร การลงทุนลักษณะเช่นนี้เรียกว่า defensive investment อุตสาหกรรมต่างประเทศจะมีเหตุผลเฉพาะสำหรับการลงทุนในประเทศนั้น และในอุตสาหกรรมเดียวกันมากกว่าจะลงทุนในประเทศอื่นหรืออุตสาหกรรมชนิดอื่น เพราะจากการทำการค้าทำให้เขาค้นเคยกับตลาดและอาจนำไปสู่การลงทุนในการกระจายความสวทกสบายต่าง ๆ และเพื่อหาชื่อเสียงที่เขาสามารถใช้ชื่อเสียงหรือความสวทกสบายดังกล่าวเหมือนกับ